

RANCHI EN DE LIEVENSMISSIE

Er zijn nu eenmaal herinneringen die je blijvend meedraagt. Zo'n ervaring was vorig jaar mijn Indiareis. Ook al is het nieuwe jaar al begonnen, graag wil ik jullie nog even verder laten delen in mijn herinneringen en mijn ervaringen. We kunnen er wellicht bij ons ook wat van leren...

Ranchi

Het vliegtuig brengt ons naar Ranchi. Het was voor mij precies 25 jaar geleden dat ik er nog eens was. Toen met een delegatie van het bisdom Brugge. We waren er voor de priesterwijding van Suman Ekka. Suman had in het grootseminarie te Brugge en in Leuven gestudeerd. Thuis, in Ranchi, werd hij in december 1994 tot priester gewijd. Op zondag 29 december was het feest voor zijn zilveren priesterjubileum. Jammer dat ik er niet kon blijven...

Suman wachtte ons op in de luchthaven. Nu een serieuze luchthaven, 25 jaar terug had het nog meer iets van een veredelde barak. Onze thuis de komende dagen was het grootseminarie in Ranchi, het Sint-Albertscollege. Het seminarie werd destijds opgebouwd door de Vlaamse Jesuïeten. Vandaag verblijft er nog één Vlaamse Jesuïet. Het huis wordt nu gerund door inlandse priesters. Een huis waar een paar honderd jongeren hun opleiding tot priester volgen.

Pater Constant Lievens

De voor ons bekendste Vlaming in Ranchi was ooit pater Constant Lievens, die zijn wortels in Moorslede had. Recht tegenover het Sint-Albertscollege is de kathedraal van Ranchi. Daar, in een kapel, is het graf van pater Lievens te vinden. Een graf dat vereerd en geëerd wordt door het volk. Voor hen is hij al een heilige, terwijl hij nog wacht op zijn zaligverklaring. Constant Lievens wordt ook wel eens de 'ridder van Chotanagpur' genoemd, genoemd naar de plaats van zijn missiepost waaruit hij werkte. Als een ridder trok hij er wellicht rond, niet met het zwaard maar met een hart voor zijn mensen. Onderweg in de regio hebben we even halt kunnen houden in een dorpje waar Lievens prijkt op zijn paard. Net zoals op het marktplein in Moorslede. In dat dorpje had hij met het volk gezorgd voor waterputten en de nodige watervoorziening. Zo werken ridders-missionarissen: mensen mogelijkheden en kansen geven om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. In die geest werken tot op vandaag nog de priesters in hun parochies.

Gastvrij onthaal in een parochie

Vanuit de hoofdstad Ranchi reisden we twee dagen naar het geboortedorp en de parochie van Suman. Een hobbelige tocht van zo'n viertal uren. Wanneer je bij ons vier uren rijdt, dan ben je het land uit! Wij waren amper in een ander bisdom, het bisdom Gumla. Het onthaal was er warm en hartelijk, met zang en dans van de schoolkinderen en jeugd. Met de nodige bloemenkransen werd ons welkom gezegd. Ons verblijf voor deze dagen was de pastorie. Daar woonden de zes parochiepriesters samen. Een paar van hen werkten in de nabijgelegen school. De anderen waren werkzaam in de lokale gemeenschappen. De parochie daar bestaat uit zestien lokale gemeenschappen. En, er is maar één parochiekerk! Jawel, vanuit de lokale gemeenschappen komt men op zondag naar één van de twee eucharistievieringen die er zijn. Ons landschap ligt bezaaid met (teveel) kerken. Nochtans zijn wij niet om afstanden verlegen. Tenzij het gaat om een viering bijwonen in een naburige kerk. De ervaring in Gumla leert mij dat wij bij ons nog meer moeten inzetten op het vieren in één gemeenschap. Of is onze mentaliteit dan toch te kieskeurig? Het is te ver of te dicht, het is te vroeg of te laat,... Vierend in één gemeenschap zal zijn vruchten afwerpen in de lokale gemeenschappen.

Onderweg in de parochie

Met twee parochiepriesters maakten we een tocht naar een lokale gemeenschap. De armoede was met het oog zichtbaar. De vreugde en de hartelijkheid van de mensen blijft voelbaar in het hart. In de

gemeenschap waren een aantal Christenen die ons onthaalden in hun gemeenschapslokaal. Daar, in de lokale gemeenschap, zijn niet alle mensen Christen (zoals men dit bij ons (nog) denkt). De Christenen hebben er zelf het lokaal gebouwd. Dit met materiaal dat door de parochie ter beschikking werd gesteld. Het was hun onthaalruimte. Het lokaal waar iedereen van de gemeenschap gebruik mag van maken. De Christenen komen er regelmatig samen om te bidden, om te vergaderen. Een paar keer per jaar komt een priester langs om eucharistie te vieren op één of andere feestdag. Voor andere vieringen en bijeenkomsten zijn dan de lokale catechisten aan zet. Een uitdagende ervaring, waar Christenen tonen dat ze verantwoordelijkheid durven nemen en krijgen om mensen samen te brengen. Ook de broederlijkheid onder de priesters die er samen wonen in de pastorie is een getuigenis van een warmhartige kerk. Zo anders dan het 'elk-voor-zich' bij ons. Blij dat ik dit mocht meemaken... In het spoor van Constant Lievens...

De nachtrust in de pastorie was een andere ervaring. Als priester kreeg ik er de 'mooiste' kamer, de zogenaamde bisschopskamer. Het bed was een even harde plank, als voorgaande bedden. Een bedsprei diende er als tapijt. Het was de enige kamer met iets wat men sanitair noemde. En de raampjes vertoonden de nodige barsten, zodat muggen er vrij in- en uitgang vonden. Maar het is de gastvrijheid die alles zo mooi maakt...

Johan Loones.

(Alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)